

[Vagn Bro.]

at indføre det objektive ansvar. Det er i og for sig ligegyldigt, om beværteren er til stede; det er ligegyldigt, hvor påpasselig han er; han fanges, og i de fleste tilfælde sker det måske med god grund. Jeg ville dog gerne have, at det i en stat, som vi måske kan kalde en retsstat, i hvert fald skulle se at gøre til en retsstat, var således, at også en beværter skulle kunne komme for domstolen og sige: jeg kan overbevise dommeren om, at jeg har gjort, hvad jeg kan. Derfor vil jeg meget henstille, at vi forlader det rent objektive ansvar og går over til det, som i hvert fald er moderne strafferet, det subjektive ansvar, således at man gav den pågældende beværter en mulighed for over for retten at dokumentere, at han i virkeligheden har været en god beværter, og at det blev andre, som fik det egentlige ansvar på dette punkt.

Jeg vil slutte med at sige, at vi kan tilslutte os alle de punkter, vi nåede til enighed om sidst, og jeg håber også noget af det, der er foreslået her, således at vi kan få en ny beværterlov inden denne samlings udløb, og jeg tilsiger for mit partis vedkommende en velvillig behandling.

Weikop: Jeg vil gerne indlede med at give ministeren min kompliment for den udmærkede udarbejdelse af lovforslaget og bemærkningerne; de giver et ganske udmærket overblik over både den nugældende lov og de foreslåede ændringer. Det er en praksis, som jeg egentlig synes var værd at følge også på andre områder.

Da lovforslaget blev fremsat første gang — det har jo været fremsat to gange tidligere — gjorde jeg en række principielle bemærkninger, og jeg finder derfor ikke nogen særlig grund til nu at gentage dem, men da lovforslaget i sin nuværende skikkelse har undergået visse ændringer, nødvendiggør dette naturligvis nogle bemærkninger, og det kan måske ikke helt undgås, at man kommer til at berøre noget af det, man tidligere har været inde på.

Når kun personer og aktieselskaber kan erhverve adkomst på beværter- eller gæstgivernæring, må det vel heraf følge, at hverken stat eller kommune kan drive beværtning. Denne opfattelse ville jeg meget gerne bede den højtærede handelsminister bekræfte, ganske simpelt fordi man da ikke behøver at beskæftige sig med det spørgsmål senere i udvalget.

Den højtærede handelsminister har jo imødekømt ønsket om, at begge ægtefæller kan få beværterbevilling, og det kan jeg ganske tiltræde, men det må i denne forbindelse erindres, at forudsætningen for at opnå bevilling er, at begge ægtefæller opfylder kravene for at kunne erholde bevilling, at de bl. a. har den faglige uddannelse, at økonomien er forsvarlig og så videre.

Dette, at begge ægtefæller kan få beværteradkomst, berører jo ikke hovedprincippet om, at beværtere og gæstgivere kun må have ét forretningssted i en kommune. Det gør derimod forslaget om, at ministeren, som det siges, for at sikre gode og billige spisesteder vil kunne tillade f. eks. et aktieselskab eller en person at drive flere restauranter i samme kommune.

Det var den bestemmelse, som det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen var så glad for, men jeg tror nu nok, at man skal overveje den noget, for selv om den højtærede minister ganske vist siger, at han vil tage hensyn både til berettigede erhvervsinteresser og også til det lokale selvstyre, når sådanne tilladelser skal gives, må jeg straks om hensynet til det lokale selvstyre sige, at det forslag, som ministeren her fremsætter, fratager kommunen den indflydelse, den tidligere har haft på disse afgørelser, og lægger den fuldstændig i ministerens hånd.

Det er altid meget godt med de smukke ord om, at man vil det og det, men realiteterne siger somme tider noget andet, og det gør de i dette tilfælde. Jeg gad egentlig nok vide, hvordan den højtærede minister på dette område vil kunne udøve sit skøn. Tror den højtærede minister, at han vil